Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 833

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς φύσεως. Αἱ κυρίαι καὶ ἡ μεταξωτὴ Βιομηχανία.—Αἱ Αὐτοκράτειραι τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Θεοδώρα. Β'.—Τὰ κόκκινα αὐγὰ καὶ τὰ χελιδόνια (ὑπὸ δ ος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Ἡ μόδα τῆς ἀνοίξεως (ὑπὸ Παρισινῆς).—Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν Παιδιῶν. Αἱ σκέψεις τοῦ Τρὸτ ἐπὶ τῆς Γραφῆς.—Χωρὶς ὄνομα.—Συνταγή.—Ἐπιφυλλίς: Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰατροῦ (μετάφρ. δ ος Οὐρανίας Δίπλα).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ συμβολίζει ὅλη ἡ φύσις, ἡ ἀφυπνιζομένη τὴν ἄνοιξιν μετὰ τὸν ὕπνον της τοῦ χειμῶνος, ἕνα ὕπνον, ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλα τὰ συμπτώματα καὶ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα τοῦ θανάτου. Τὰ δένδρα σκελετώδη καὶ ἄσχημα χάνουν τοὺς στολισμούς των τοὺς σμαραγδένιους, τὰ ἄνθη μαραίνονται καὶ πίπτουν καὶ ὁ ἥλιος κρύπτεται κατὰ τὸ πλεῖστον ὀπίσω ἀπὸ σκοτεινὰ νέφη, ἀφοῦ εἶναι ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος νὰ χαρίζῃ μὲ τὸ φῶς καὶ μὲ τὸ θάλπος του τὴν ζωὴν εἰς τὸ ὡραιότερον βασίλειον τῆς φύσεως.

Ἀλλ' ἡ ἄνοιξις ἔρχεται καὶ ἡ ἀνάστασις ψάλλει τὸ ὡραῖον ἆσμά της μέσα εἰς τοὺς ξηροὺς κορμοὺς τῶν δένδρων καὶ εἰς τοὺς κλάδους τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων.

Τὴν νεκρανάστασιν αὐτὴν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου παρακολουθοῦν τὰ ἔντομα, ὑποτασσόμενα καὶ αὐτὰ εἰς ἕνα φαινομενικὸν θάνατον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν λείπει οὔτε ὁ τάφος ἀκόμη, ἕνας τάφος περίεργος καὶ πολυτελής, τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς σκώληξ κατασκευάζει μόνος του μὲ τέχνην καὶ ὑπομονὴν ἀξίαν θαυμασμοῦ.

Τώρα μὲ τὰ πρῶτα κελαδήματα τῶν πτηνῶν καὶ μὲ τὰ πρῶτα ἀρώματα τῶν ἀνθέων οἱ μικροὶ σκώληκες ἀναρριχῶνται ἐπάνω εἰς τὰ τρυφερὰ φύλλα καὶ ἀντλοῦν ὅλην τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ ὅλην τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ὑπάρξεως, ροφῶντες τοὺς χυμοὺς τοὺς διϋλισμένους καὶ ὀργιῶντες εἰς πολυτελῆ συμπόσια καὶ γεύματα, τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι ἔχουν μεγάλην συγγένειαν μὲ τὰ φημισμένα γεύματα τῶν Ρωμαίων ἀρχόντων.

Καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ τοὺς σκώληκας αὐτοὺς ὑπάρχουν, τρώγουν, θνήσκουν καὶ ἀνασταίνονται μόνον διὰ νὰ προσθέσουν ἕνα νέον τόνον κάλλους εἰς τὴν ὅλην πανήγυριν τῆς ἀνοίξεως, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ ἐπιφέρουν σποραδικὰς καταστροφὰς καὶ ἄλλοι διὰ νὰ παρέχουν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἄνετα μέσα ὑπάρξεως καὶ ζωῆς καὶ στολισμῶν καὶ πολυτελείας.

Ὁ μεταξοσκώληξ εἶναι φυσικὰ ὁ μέγας αὐτὸς κατασκευαστὴς τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, καὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἴτε νήπιον, εἴτε ἔφηβος, εἴτε γέρων, δὲν ἔχει τὸ ἰδικόν του μερίδιον τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας ἀπὸ τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ ἔντομον.

Αἱ γυναῖκες ἰδιαιτέρως εἶναι αἱ περισσότερον εὐεργετούμεναι, ἀλλὰ καὶ αἱ περισσότερον μοχθοῦσαι, ὅπως ἡ ζωὴ τοῦ ἐντόμου περάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐτυχισμένη καὶ ἀπολαυστική. Διότι ὁ μεταξοσκώληξ ὁμοιάζει καθ' ὅλα τοὺς πλουσίους καὶ μεγάλους εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶσθε καλὸς καὶ εὐγενὴς μαζῆ του, τὸν περιποιεῖσθε καὶ τοῦ κάμνετε τὴν ζωὴν εὐχάριστον ὅσῳ ζῇ, σᾶς κληροδοτεῖ θνήσκων μεγάλην περιουσίαν. Εἶσθε ἀδιάφορος καὶ σκληρὸς

μαζή του, δὲν φροντίζετε διὰ τὴν καλὴν τροφήν του καὶ τὴν καθαριότητα τῆς κατοικίας του ἀποθνήσκει ἀπὸ λύπην καὶ μαρασμὸν καὶ συναποκομίζει μαζή του καὶ ὅλους τοὺς θησαυρούς του.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα πάντοτε ὁ μεταξοσκώληξ ὑπῆρξε τὸ ἀγαπημένον ἔντομον καὶ ὁ πολύτιμος φίλος καὶ εὐεργέτης τῶν γυναικῶν. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα δὲν ὑπῆρχε καλύβη, ἀλλ' οὔτε μέγαρον ρυθμοῦ Ἰωνικοῦ ἢ Κορινθιακοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴ ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερον διαμέρισμα ἀφιερωμένον εἰς τὸ εὐνοούμενον ἔντομον.

Αἱ γυναῖκες τότε, ὅσον περισσότερον ἔζων μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ μακρὰν τῶν ἀνδρῶν, τόσον ἠρέσκοντο εἰς πολυτελεστέραν ζωήν, τόσον ἠγάπων τὰ ὡραῖα μεταξωτὰ φορέματα, τόσον εἰργάζοντο μὲ φανατισμὸν διὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ὡραίου προϊόντος, τὸ ὁποῖον ἔδωκε ζωὴν εἰς τὴν ὡραίαν καὶ φημισμένην βιομηχανίαν τῆς Κῶ, τὴν ὁποίαν σήμερον συνεχίζει ἡ κ. Καρασταμάτη καὶ ἄλλαι Ἑλληνίδες ὑφάντριαι.

Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ἐξεμεταλλεύοντο πάντοτε τὸ ὡραῖον ἔντομον καὶ ἡ μόνη δενδροστοιχία, ἡ ὑπάρχουσα τότε εἰς τὴν ἐκπεσοῦσαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρωτεύουσαν ἦτο ἀπὸ δένδρα μουρηᾶς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἰδίᾳ ἐστολίζοντο οἱ δρόμοι τῆς Κολοκυθοῦς καὶ ἡ Ἱερὰ ὁδὸς τῆς ἀρχαιότητος.

Φυσικὰ τὸ παραγόμενον μετάξι δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο μόνον διὰ στολισμόν, ἀλλὰ καὶ ἔδιδε τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως εἰς τὰς λαϊκὰς γυναικείας τάξεις, αἱ ὁποῖαι κατεγίνοντο εἰς τὴν βομβυκοτροφίαν.

Ἔπειτα κατόπιν λιμοῦ τῶν σκωλήκων καὶ κατόπιν δύω τριῶν περιόδων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔφεραν κανὲν κέρδος, ἕνεκα, τίς οἶδε ποίου μολύσματος, αἱ γυναῖκες τῆς ἐλευθέρας πλέον Ἑλλάδος παρημέλησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν βιομηχανίαν αὐτήν, ὥστε τὰ ὡραῖα καὶ γιγάντεια δένδρα τῶν μωρεῶν, ἐγκαταλειφθέντα καὶ αὐτὰ ἢ ἐκόπτοντο καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς καύσιμον ὕλην, ἢ ἐξηραίνοντο ἕνεκεν ἀνυδρίας.

Αἱ κυρίαι καὶ ἡ μεταξωτὴ βιομηχανία.

Αὐτὴ ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ὅταν πρό τινων ἐτῶν ἱδρύθη ἡ Γεωργικὴ ἐν Ἑλλάδι Ἑταιρεία, ἡ ὁποία εἰς τὸ πρόγραμμά της ἔταξε καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῆς βομβυκοτροφίας. Φυσικὸν ἦτο νὰ σκεφθῇ, ὅτι εἰς γυναῖκας ὤφειλε νὰ ἀνατεθῇ ἡ φροντὶς αὐτή, καὶ φυσικὴ ἑπομένως ἦτο ἡ ἵδρυσις γυναικείων ἐπιτροπῶν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, αἱ ὁποῖαι νὰ ἀναλάβουν νὰ ἐργασθοῦν συστηματικῶς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

Εἰς Ἀθήνας ἱδρύθη μεγάλη ἐπιτροπὴ μὲ πρόεδρον τὴν κ. Ζλατάνου, καὶ γραμματέα τὴν κ. Φανὴν Ζαλακώστα, ἡ ὁποία εἰργάσθη τόσον ἀποτελεσματικῶς, ὥστε νὰ κατορθώσῃ ἐντὸς τριῶν μόλις ἐτῶν τὴν διάδοσιν τῆς βομβυκοτροφίας εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς.

Τὸ ἔργον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία τελευταίως ὠνομάσθη καὶ Κεντρικὴ ἐπιτροπή, δυναμένη νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν δρᾶσίν της εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εὑρίσκεται εἰς συνενόησιν μὲ ὅλας τὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐπαρχιῶν, ὑπῆρξεν ἀρκετὰ πολύπλοκον, ἀλλὰ καὶ ἐπέτυχε θαυμασίως. Πρῶτον, διότι ὤφειλε νὰ προσηλυτίσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον κόσμον εἰς ἐπίδοσιν τῆς βομβυκοτροφίας. Ἔπειτα ὤφειλε νὰ παρέξῃ εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον ὁδηγίας μεθοδικάς, σπόρους καὶ δενδρύλια μωρεῶν.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐπέτυχε τόσον τελείως, ὥστε ὑπάρχουν σήμερον οἰκογένειαι πτωχαί, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὸ ψωμί των καὶ τὴν ζωήν των ὅλην ἀπὸ τὸ κουκοῦλι, καὶ πτωχαὶ νέαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὰς προῖκάς των, καὶ νέα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐξοικονομοῦν τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν των ἀπὸ αὐτό.

Διότι ἐπὶ τέλους ἐντὸς τῶν τριῶν μηνῶν τῆς ἀνοίξεως, ἐὰν ἀσχοληθῇ τις μὲ ἐπιμέλειαν καὶ κοπιάσῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τὰς ὁδηγίας, ἃς ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν διανέμει καὶ ἐπιμεληθῇ, ὅπως πρέπει τὸ εὐεργετικὸν ἔντομον, ἐξασφαλίζει ἐν βέβαιον κέρδος, καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς βιομηχανίας χρυσοφόρου τόσον διὰ τὴν χώραν, ὥστε νὰ ἀφίνῃ ὀπίσω της πᾶσαν ἄλλην καὶ νὰ ἀποβαίνῃ ἐξ ἴσου εὐεργετικὴ διὰ τοὺς ἰδιώτας, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ δρᾶσις τῶν κυριῶν, διὰ νὰ φέρῃ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Οἱ κατὰ τόπους δήμαρχοι καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ δυνάμενοι ἔχουν τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πολυπλασιάσουν τὰς φυτείας τῶν μωρεῶν, ὅπου ὑπάρχουν καὶ νὰ φυτεύσουν καὶ περιποιηθοῦν τὴν ἀνάπτυξιν των, ὅπου δὲν ὑπάρχουν. Δι' αὐτὸ παντοῦ, ὅπου ἡ ἀνάπτυξις τῶν δημάρχων ὑστερεῖ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτήν, καθῆκον ἔχει πᾶς ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος, ὁ ἰατρὸς ἢ ὁ διδάσκαλος ἢ ἡ διδασκάλισσα ἢ ὁ ἱερεὺς νὰ ἐργάζεται, ὅπως ἡ βομβυκοτροφία ἐνισχυθῇ σκορπίζουσα τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις.

ΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΙ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἡ Θεοδώρα.

Β'.

Ἡ διάσημος στάσις, ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Νίκα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν Θεοδώραν, ὅπως ἀναπτύξῃ ὅλον τὸ θάρρος της, ἄνευ τοῦ ὁποίου ὁ θρόνος τοῦ Ἰουστινιανοῦ θὰ ἀνετρέπετο. Αἱ δυσαρέσκειαι μεταξὺ τῶν Πρασίνων καὶ τῶν Κυανῶν ἐγένοντο ἡ ἀφορμὴ τῆς συστάσεως Ἱπποδρομίου εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἦτο ἡ 12 Ἰανουαρίου τοῦ 532. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐκάθητο εἰς τὸ βασιλικὸν θεωρεῖόν του, ἔχων εἰς τὰ δεξιά του τὴν Θεοδώραν λάμπουσαν ἀπὸ ὡραιότητα καὶ πολύτιμα κοσμήματα, καὶ περιστοιχιζομένην ἀπὸ τὴν Αὐλήν της. Οἱ θεαταὶ ἦσαν πολυπληθέστατοι καὶ οἱ Πράσινοι ἐφαίνοντο δυσηρεστημένοι. Τότε ὁ Ἰουστινιανὸς ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἤρχισε μετὰ τοῦ πλήθους τὸν διάλογον

ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σχεδὸν στενογραφικῶς διετηρήθη μέχρις ἡμῶν. Ὁ ὄχλος εἶχεν ἐξαγριωθῆ. Ὕβρεις καὶ ἀπειλαὶ ἐξεστομίζοντο κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος. Τὴν ἐπαύριον δὲ πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν πολλῶν συνελαμβάνοντο καὶ ἐφυλακίζοντο ἑπτὰ ἐκ τῶν πρωταιτίων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τέσσαρες ἐθανατώθησαν ἀμέσως. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων τριῶν τῶν καταδικασθέντων εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, μόνον ὁ εἷς ἀπηγχονίσθη, τὸ σχοινίον ἔσπασε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἄλλων δύο, οἱ ὁποῖοι εὗρον καταφύγιον εἰς μίαν ἐκκλησίαν καὶ ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὁ λαὸς ἐξηγριώθη, ζητῶν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τὴν χάριν των. Ὁ Ἰουστινιανὸς ἠρνήθη. Ἡ μανία τοῦ λαοῦ ηὔξησε. Μέρος ἐκ τῶν στασιαστῶν ἀνεκήρυξεν αὐτοκράτορα τὸν Πρόβον, ἀνεψιὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀναστασίου, καὶοἱ λοιποὶ ἐξηγριωμένοι παρέδιδαν εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Πλῆθος δημοσίων καταστημάτων καὶ αὐτὴ ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας παρεδόθησαν εἰς τὰς φλόγας. Τὴν πυρκαϊὰν ἐπηκολούθησε λεηλασία καὶ ἡ στάσις μετεβάλλετο εἰς ἐπανάστασιν, τοσον μᾶλλον ἐπικίνδυνον, καθ' ὅσον ὁ Ἰουστινιανὸς δὲν ἠδύνατο νὰ βασίζεται οὔτε εἰς τὴν ἀφοσίωσιν ὁλοκλήρου τοῦ στρατοῦ τῆς φρουρᾶς. Ἐπίστευσεν ὅτι ὁ λαὸς θὰ καθησύχαζεν, ἐὰν ἀντικαθίστα τὸν Τριβώνιον καὶ τὸν Ἰωάννην τῆς Καππαδοκίας, αὐλικούς, δι' ἄλλων συμπαθεστέρων εἰς αὐτόν. Τοῦτο ἀπ' ἐναντίας ἔκαμε τὸν λαὸν ἀπαιτητικώτερον, καὶ ἡ στάσις ἀπέβαινε μᾶλλον τρομερά. Ἦτο ἡ 18η Ἰανουαρίου. Οἱ ἐπαναστάται ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς κατὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ συγκλητικοὺς ἐξηνάγκασαν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πρόβου Ὑπάτιον, ἀρνηθέντος τοῦ πρώτου, νὰ δεχθῇ τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, ὁδηγήσαντες αὐτὸν διὰ τῆς βίας εἰς τὴν Ἀγοράν, ὅπου καὶ τὸν ἀνεκήρυξαν. Ἐὰν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβάδιζαν κατὰ τοῦ Παλατίου, ἡ βασιλεία τοῦ Ἰουστινιανοῦ θὰ ἔληγεν. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ὁ Ὑπάτιος μετὰ τῶν ὀπαδῶν του μετέβη εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέφερε τὴν καταστροφήν των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰουστινιανὸς μετὰ τῆς Θεοδώρας, τοῦ Βελισσαρίου καί τινων συγκλητικῶν, μὴ βασιζόμενοι εἰς τὸν στρατὸν ἔμεναν κλεισμένοι εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Πλὴν τῆς Θεοδώρας καὶ τοῦ Βελισσαρίου ὅλοι οἱ ἄλλοιἦσαν τῆς γνώμης νὰ φύγουν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὁπόθεν θὰ ἐπανήρχοντο μὲ νέας δυνάμεις διὰ νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν. Οἱ θησαυροὶ καὶ ὅλα τὰ πολύτιμα κοσμήματα καὶ σκεύη εἶχαν μετακομισθῆ εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἠγκυροβολημένα πλησίον τῶν ἀνακτόρων. Ὁ Βελισάριος ἔβλεπεν ὅτι, ἐὰν τὸ σχέδιον τοῦτο ἐπραγματοποιεῖτο, τὸ πᾶν θὰ ἐχάνετο, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπιφυλακτικὸς πάντοτε δὲν ἐτόλμα νὰ ἀντισταθῇ. Ἡ Θεοδώρα ὑπῆρξε γενναιοτέρα. «Καὶ ἐὰν ἀκόμη, εἶπεν εἰς τὸν Ἰουστινιανόν, ἡ φυγή μας ἦτο ἡ μόνη σωτηρία μας, δὲν θὰ τὴν ἤθελα τοιαύτην. Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ νὰ ἀποθάνῃ καὶ εἷς αὐτοκράτωρ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν θέσιν του. Ὁ θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀδύνην τῆς ἀπωλείας τῆς ἁλουργίδος αὐτῆς καὶ ἀπὸ τὴν καταδίκην νὰ ἐπιζήσω τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ παύσουν νὰ μὲ ὀνομάζουν Δέσποιναν. Ἐὰν θέλῃ ὁ βασιλεύς μου νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς, τίποτε εὐκολώτερον. Χρήματα ἔχομεν πολλά, ἰδοὺ ἡ θάλασσα καὶ τὰ πλοῖα. Σκέψου μόνον, μήπως ἅπαξ ἐν ἀσφαλείᾳ, δὲν πεισθῆς ὅτι ὁ θάνατος ἦτο προτιμότερος τοιαύτης σωτηρίας. Ὡς πρὸς ἐμὲ δέχομαι τὴν παλαιὰν παροιμίαν: Ὅτι ἡ χλαμὺς εἶναι τὸ ὡραιότερον σάβανον.

Αἱ ἀποφασιστικαὶ αὐταὶ λέξεις μετέπεισαν τὸν Ἰουστινιανόν. Οὐδεὶς ἐτόλμησε πλέον νὰ ὁμιλήσῃ δι' ἀναχώρησιν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐφανατίζετο ἀπὸ τὴν γενναίαν του σύζυγον. Ὁ Βελισσάριος ἐβασίζετο εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πολεμήσει μαζή του κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Μεσοποταμίας καὶ εἰς τὸν ἐξ Ὀλλυρίας στρατηγὸν Μοῦντον, τὸν διοικοῦντα τὸ σῶμα τῶν Ἐρούλων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἦσαν πιστοὶ μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἰουστινιανὸς ἐξῆλθε τοῦ παλατίου μὲ τοὺς δύο στρατηγοὺς καὶ μὲ τρεῖς χιλιάδας ἄνδρας γενναίους καὶ πιστούς. Ἡ αὐτοκρατορικὴ ἀκολουθία ἐπλησίαζε πρὸς τὸ Ἱπποδρόμιον. Ἕνεκα τῆς ἀδρανείας τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπαναστατῶν, τὸ πλῆθος ἤδη ἤρχισε νὰ διαιρῆται εἰς ἀντίθετα κόμματα καὶ νὰ στρέφεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον εὐθὺς ὡς ἀντίκρυσαν ἤρχισαν νὰ φωνάζουν: Αὔγουστε Ἰουστινιανέ, θὰ νικήσῃς. Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν Αὐγούσταν.

Ὁ Βελισσάριος καὶ ὁ Μοῦνδος ἐπωφελήθησαν τῆς στιγμῆς· ὁ εἷς κατέλαβε τὸ Ἱπποδρόμιον διὰ τῆς Πύλης τῶν Κυανῶν, ὁ ἄλλος εἰσῆλθε διὰ τῆς Πύλης τῶν Νεκρῶν. Ἡ νίκη ὑπῆρξεν εὔκολος· σωστὸν ἀνθρωποσκότωμα Πρασίνων καὶ Κυανῶν ἀδιακρίτως. Οἱ νεκροὶ τῆς φρικτῆς αὐτῆς ἡμέρας ὑπελογίσθησαν εἰς 30,000 Ὁ Ὑπάτιος καὶ ὁ Πομπήϊος ἠχμαλωτίσθησαν καὶ ἐθανατώθησαν τὴν ἐπαύριον. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς στάσεως ἐξωρίσθησαν.

Τοιουτοτρόπως ἐτελείωσεν ἡ φρικώδης αὐτὴ ἐπανάστασις, καὶ παρῆλθε πολὺς καιρός, πρὶν ἢ ἡ πρωτεύουσα συνέλθῃ ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν καταστροφήν. Μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως πρώτη φροντὶς τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑπῆρξε κατὰ τὸ 532 εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν νίκην ἡ ἐκ θεμελίων ἀνοικοδόμησις τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὴν θείαν Σοφίαν, ἣν ἀνέλαβον ὁ Ἀνθέμιος καὶ ὁ Ἰσίδωρος. Διὰ τῶν πλουσίων παροχῶν τοῦ αὐτοκράτορος ὁ βασιλικὸς ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπερατώθη τόσον τέλειος καὶ μεγαλοπρεπὴς εἰς τέχνην καὶ εἰς πλοῦτον, ὥστε καὶ σήμερον ἔτι ὅτε μετεβλήθη εἰς τζαμίον, νὰ εἶναι ἐκ τῶν πρώτων ναῶν τοῦ κόσμου.

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ἡ Ἀννίτσα ἦτο κοριτσάκι ὀκτὼ χρόνων, ἀσθενικὸ καὶ σχεδὸν ὅλο τὸ χειμῶνα ἄρρωστο· ἔμενε πάντα ἢ στὴν κάμαρά της ἢ σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι ποῦ ἦτο στὸ πλάϊ, μὲ καλὴ φωτιὰ καὶ περιτριγυρισμένη ἀπὸ διάφορα παιχνίδια.

Δὲν εἶχε ὅμως ἄλλα παιδάκια νὰ παίξῃ καὶ ἦτο σχεδὸν πάντα μελαγχολική.

Τὸν περισσότερο καιρὸ τῆς κρατοῦσε συντροφιὰ ἡ γρηὰ νταντά της, ἡ κερὰ Μαριγώ, συμπαθητικὴ φυσιογνωμία μὲ ζαρωμένο πρόσωπο, ἀσπρόμαυρα μαλλιὰ καὶ πολὺ ζωηρὰ μάτια. Ἡ κερὰ Μαριγὼ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ἀννίτσα καὶ προσπαθοῦσε μὲ παραμύθια καὶ ὑποσχέσεις νὰ τὴν διασκεδάζῃ ὅλο τὸ χειμῶνα ποῦ ἦτο κλεισμένη μέσα. Μιὰ μέρα ποῦ ἡ μικρούλα ἦτο κοντὰ στὸ κλειστὸ παράθυρο, ἐνῷ ἔξω ἔλαμπεν ὁ ὡραῖος ἀνοιξιάτικος ἥλιος καὶ ἐφώτιζε τὰ νεοανθισμένα δένδρα καὶ τὰ λουλούδια, ἡ Ἀννίτσα γύρισε καὶ εἶπε στὴν νταντά της μὲ μεγάλη λύπη στὴ φωνή, ἐνῷ ἔβλεπε τὰ παιδάκια ποῦ ἔτρεχαν καὶ ἔπαιζαν στὸ ἀπέναντι τοῦ σπιτιοῦ της δημόσιο περιβόλι.

—Πότε κερὰ Μαριγὼ θὰ κατεβῶ καὶ ἐγὼ στὸ περιβόλι νὰ παίξω, ὅπως ὅλα αὐτὰ τὰ εὐτυχισμένα παιδάκια; ὁ γιατρὸς λέει πῶς εἶμαι πλέον καλά.

Τὰ μάτια τῆς γρηούλας ἔλαμψαν περισσότερο στὴν ἔξαφνη αὐτὴ ἐρώτησι καὶ ἔπειτα ἀπὸ δύο τρία λεπτὰ ἀποκρίθηκε.

—Ἅμα θὰ 'ρθοῦνε τὰ χελιδονάκια, ἀγάπη μου. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ποῦ θ' ἀρχίσῃ πλέον γιὰ καλὰ ἡ ἄνοιξη. Ξέρεις τὰ πουλάκια αὐτὰ μᾶς φέρνουν πάντα μαζῆ τους τὴν ἄνοιξη καὶ τὴ χαρὰ τῆς καλοκαιριᾶς.

—Ναί, θυμοῦμαι πῶς ὅταν ἤμουν καλά, εἶχα τρελλὴ χαρὰ νὰ κάθωμαι κάτω στὸ περιβόλι καὶ νὰ τὰ βλέπω νὰ κάνουν τὶς φωλιές των καὶ ἔπειτα νὰ ταΐζουν τὰ μικρά των.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν ἡ Ἀννίτσα ἐπερίμενε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ποῦ θὰ ἔβλεπε τὰ ὡραῖα μαῦρα πουλάκια νὰ πετάξουν 'στὰ δένδρα τοῦ περιβολιοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο μπαλκόνι, ζητῶντας τῆς παληὲς φωλιές των καὶ ψάλλοντας τὸ χαιρετισμό των στὸν ἐρχομὸ τῆς ἄνοιξης.

Καὶ ὅταν δὲν ἦτο πολὺ μελαγχολικὴ τραγουδοῦσε ἕνα ὡραῖο τραγουδάκι, ποῦ τῆς εἶχε μάθει ἡ νταντά της, γιὰ τὴν ἄνοιξι καὶ τὰ χελιδονάκια.

Ἡ ἄνοιξις ἦλθε μὲ τὰ τρελλὰ πουλιὰ καὶ τὰ ὡραῖα λουλούδια, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τὴν Ἀννίτσα, γιατὶ ἦτο ἄρρωστη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ 'στὸ περιβόλι. Ἔβλεπε πάλι τὰ χελιδόνια μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρό της καὶ ἔλεγε τῆς κερὰ Μαριγῶς.

— Νὰ τὰ χελιδόνια ἦλθαν καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη κλεισμένη...

—Ἔννοια σου, μικρούλα μου, καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες θὰ φᾶς τὸ κόκκινο αὐγὸ στὴν ἐξοχή....

Καὶ ἔτσι ζοῦσε πάλι ἡ Ἀννίτσα περιμένοντας τὸ Πάσχα ποῦ θὰ πήγαινε στὴν ἐξοχή· καὶ ἐκεῖ ἀνάμεσα στὸν μυρισμένο ἀέρα ἀπὸ τῆς πασχαλιὲς καὶ τὰ λεμονάνθια, βλέποντας τὰ ἀγαπημένα της πουλιὰ ποῦ ἔφερναν τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς φύσεως θὰ ἐώρταζε τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης μὲ τὰ κόκκινα αὐγά.

Γι' αὐτό, ὅταν ἔγινε καλά, μέσα στὴν παιδική της φαντασία κρατοῦσε πάντα ζευγαρωμένα τὸν ἐρχομὸ τῶν χελιδονιῶν μὲ τὸ βάψιμον τοῦ κόκκινου αὐγοῦ.

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Ἡ ἄνοιξις ἦλθεν, ὁ οὐρανὸς εἶνε φωτεινός, ὁ καιρὸς ξαναφορεῖ τὸ χρυσωμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον λαμπρὸ φόρεμά του καὶ διὰ νὰ εἶνε εἰς ἁρμονίαν μὲ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν τῆς φύσεως ἡ κομψευομένη μελετᾷ τὰς τουαλέττας της τῆς ἀνοίξεως.

Ἡ ἀπασχόλησις αὐτὴ δὲν εἶνε βέβαια πολὺ νέα. Ἀνοίξεις καὶ ἀνοίξεις διεδέχθησαν χειμῶνας ἀναριθμήτους, χωρὶς αἱ ἀπομακρυσμέναι προγονοί μας νὰ σκεφθοῦν, ὅτι ἔπρεπεν ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ, ν' ἀλλάξουν τὸ σχῆμα τῶν φορεμάτων των ἢ τὸ ὕφασμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὰ ἔκαμναν.

Τὰ βαρειὰ μεταξωτὰ μὲ τὰς θαυμασίας πτυχὰς καὶ αἱ στόφαι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὰς ἐνδύουν καὶ τὴν ἄνοιξιν καθὼς καὶ τὸ φθινόπωρον, τὰς ὡραίας δεσποίνας τοῦ XVII καὶ XVIII αἰῶνος.

Θὰ τὸ πιστεύσετε, μιὰ ἀπὸ τὰς σοβαρωτέρας ἐπιστήμας, ἡ ἀρχαιολογία, ἐπανεστάτησε τὴν ἐλαφρὰν τέχνην τῆς τουαλέττας. Εἰς τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου XV, ἡ Πομπηΐα ἐπανεῖδε τὸ φῶς καὶ εἰς τὰς θαυμασίας τοιχογραφίας της, διὰ πρώτην φορὰν ἐθαύμασαν τὴν χάριν τῶν γυναικῶν, τῶν ἐνδεδυμένων μὲ λεπτὰ ὑφάσματα, μὲ φορέματα ἐλαφρὰ καὶ μὲ ὡραίας γραμμάς.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἔρχονται ἀπὸ τὰς «Νήσους» εἰς τὴν αὐλὴν «αἱ πλούσιαι κρεολαί». Κατέκτησαν ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὴν χάριν των. Ταχέως, ὡς νὰ μετεφέρθη ἡ Γαλλία ὑπὸ τὸν τροπικόν, αἱ κυρίαι τῶν Βερσαλιῶν ἐκτενίζοντο κατὰ τὸν τρόπον τῶν κρεολῶν καὶ ἐφοροῦσαν μακρηὰ καὶ λεπτὰ φορέματα, ἀπαρνούμεναι τὰ ὑψηλὰ κτενίσματα καὶ τὰ βαρειὰ φορέματα.

Ἅμα ἤρχισεν ἡ ἐπανάστασις εἰς τὸ φόρεμα δὲν ἔμελλε νὰ σταματήσῃ καὶ αἱ κομψευόμεναι τῆς ἐποχῆς ἐφάνησαν εἰς τὰ Ἠλύσια, μέσα εἰς τὰς ἀνοικτὰς ἁμάξας των, μὲ φορέματα ἐλαφρά, τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζονται εἰς τὸ σῶμα καὶ σχηματίζουν τὴν μέσην κάτω ἀπὸ τὰς μασχάλας καὶ ἔχουν κοντὰ μανίκια, τὰ ὁποῖα μόλις δίδουν κάποιον πλάτος εἰς τοὺς ὤμους. Ἔχουν τὴν βεβαιότητα ὅτι φέρουν τὸ ἑλληνικὸν φόρεμα καὶ περιφρονοῦν τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶνε ἀκόμη ἀρκετὰ αἰσθητόν.

Μὲ ἕνα λεπτὸ καὶ ἐλαφρὸ φόρεμα προκαλοῦν φιλοφρονήσεις καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὰς οἰκίας των, ἐφωδιασμέναι μ' ἕνα συνάχι, γράφει ἕνας σατυρικὸς χρονογράφος τῆς ἐποχῆς.

Τόσον λεπτὰ πρέπει νὰ εἶνε τὰ ὑφάσματα, ὥστε τὰ φέρνουν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας· καὶ ὅταν ὁ Ναπολέων ἀπηγόρευσε τὴν εἰσαγωγήν των, ἡ αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα τὰ ἐπρομηθεύετο διὰ μέσου λαθρεμπόρων. Ἀλλὰ τὰ ὑφάσματα αὐτὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὰ ἔχῃ ὅλος ὁ γυναικεῖος κόσμος καὶ τὸ πλῆθος εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ περκάλια τὰ λευκὰ καὶ χρωματιστά. Ὄχι μόνον τὸ φόρεμα ἦτο ἀπὸ λεπτὸν ὕφασμα, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμά του ἄφινε τὸν λαιμὸν γυμνόν.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἠναγκάζοντο νὰ μεταχειρίζωνται πολὺ τὰ διάφορα fichus, ἢ ἀπὸ ταντέλλα ἢ ἀπὸ μουσουλίνα πλισὲ ἢ ἀπὸ λεπτὰ ὑφάσματα κεντημένα ἢ ζωγραφισμένα μὲ χρώματα, ἢ ἀπὸ δίκτυα (filets). Τὸ fichu δὲν ἦτο τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὸ σάλλι, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἀναπόφευκτον συμπλήρωμα τοῦ φανταστικοῦ ἑλληνικοῦ φορέματος. Ἐστόλιζε τὸ ἐλαφρὸν φόρεμα καὶ ἐχρησίμευε διὰ ν' ἀπασχολῇ τὰ κενὰ χέρια, τὰ ὁποῖα ἐστερήθησαν τὸ ριπίδιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο πλέον τοῦ συρμοῦ. Νὰ γνωρίζουν νὰ τυλίζουν τὸ μακρὺ καὶ στενὸν σάλλι εἰς τὸ γυμνὸν χέρι, νὰ τὸ σηκόνουν εἰς τοὺς ὤμους, νὰ τὸ ἀφίνουν νὰ πίπτῃ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἢ καὶ ἐντελῶς εἰς τὴν μέσην, αὐτὰ ἦσαν τὰ διαρκῆ παιχνίδια, εἰς τὰ ὁποῖα ἠσκεῖτο ἡ χάρις κάθε γυναικός. Τὸ κεφάλαιον τοῦ καπέλλου τῆς ἐπυχῆς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ μᾶλλον διασκεδαστικά.

Κατὰ τοῦ ἀνοιξιάτικου ἡλίου ἐφοροῦσαν τῆς καπότες κατὰ τὸν ἀγγλικὸν συρμὸν ἀπὸ ὑφάσματα κολλαρισμένα κεντητὰ ἢ ἀπὸ περκάλια σουρωτά. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὰ φορέματα ἦσαν πολὺ στενά, ὀλίγον κατ'ὀλίγον ὅμως αἱ φοῦσται ἤρχισαν νὰ πλαταίνουν πρὸς τὰ κάτω, τὰ μανίκια νὰ μεγαλόνουν καὶ ἡ μέση νὰ κατεβαίνῃ.

Κατὰ τὸ 1850 τὸ σχῆμα τοῦ φορέματος εἶχε τελείως διορθωθῆ, ἀλλ' εἰς τοὺς συρμοὺς δὲν ὑπάρχει φρόνησις καὶ ἰδοὺ ὅπου παρουσιάζεται τὸ κρινολίνον, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ γελοῖον καὶ ἐνοχλητικὸν ἔμεινε πολὺν καιρόν· κατόπιν ἦλθεν ἡ τελεία ἀντίθεσις τῆς πολὺ στενῆς φούστας, ἡ ὁποία μόλις ἐπέτρεπε τὰς κινήσεις.

Τέλος ὁ συρμὸς ἔκαμε μεγάλας προόδους καὶ μαζῆ μὲ τὴν χάριν τὰ τωρινὰ φορέματα ζητοῦν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ σώματος. Δανειζόμεθα πολλὰ ἀπὸ τὴν παλαιὰν μόδαν ἀλλὰ τοὺς δίδομεν τὸ σχῆμα καὶ τὴν χάριν τῆς σημερινῆς. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀποκλειστικὸς κανὼν καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι θὰ κυριαρχήσῃ ἡ ἐποχὴ Λουδοβίκου XVI: δηλαδὴ τὰ ὑψηλὰ corselets, αἱ σουροταὶ ἢ πλησαρισμέναι φοῦσται καὶ τὰ κοντὰ καὶ χαριτωμένα μανίκια. Καὶ τὰ χρώματα φαίνεται ὅτι ἐνθυμίζουν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ χρῶμα beige doré, τὸ πράσινο ρεζεδὰ τὸ bleu lavande θὰ φορεθοῦν πολὺ εἰς μάλλινα ὑφάσματα καθὼς καὶ εἰς ταφτά. Τίποτε δὲν θὰ εἶνε ὡραιότερον ἀπὸ τὸν ταφτὰ *χαμαιλέων* τοῦ ὁποίου ὁ νεωτερισμὸς εἶνε ὅτι εἶνε τρίχρωμος.

Διὰ τὴν μεγάλην ζέστην τὰ μονόχρωμα λινὰ θὰ εἶνε πάντοτε τὰ ὡραιότερα φορέματα.

Τὸ ὕφασμα τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀκόμη τὰς δροσερὰς εἶνε τὸ cachemire d' Ecosse, λεπτὸν καὶ γιαλιστερόν, τὸ ὁποῖον κάμνει θαυμάσια φορέματα καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει φορεθῆ πρὸ ἑνὸς τετάρτου αἰῶνος.

Παριζινὴ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ Τρότ, ὁ Προὺς καὶ ὁ Ζίπ.

Ὁ Τρὸτ γύρισε ἀπὸ τὸν περίπατό του. Ἡ Jane ἔβγαλε τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τοῦ ἄλλαξε τὰ παπούτσιά του· αὐτὸς τὴν ἄφινε νὰ τὸν περιποιεῖται, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Δὲν ἀπαντοῦσε εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς νταντᾶς καὶ ἦτο πολὺ συλλογισμένος.

Ἀναμφιβόλως μία μεγάλη σκέψις τὸν ἀπασχολοῦσε. Ἡ Jane ἐζήτησε νὰ τὸν κάμῃ νὰ τραγουδήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν κύτταζε μὲ ὕφος ἥσυχο καὶ ἀφῃρημένο καὶ ἄρχισε νὰ παίξῃ. Μετ' ὀλίγον ὁ Τρὸτ ἤρχισε πάλιν νὰ σκέπτεται.

Βεβαίως ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακὼβ ἦσαν δύο πολὺ κακὰ ὑποκείμενα. Ὁ Ἡσαῦ θὰ εἶχεν ὕφος δόλιον. Ὁ Τρὸτ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν σκεφθῇ, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ αἴσθησιν φόβου. Ἦτο μαλλιαρὸς καὶ ζητοῦσε τὸν ἀδελφόν του διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ. Αὐτὸ εἶνε φοβερό! Ὄχι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φονεύσωμεν τὸν ἀδελφόν μας καὶ ἀκόμη ὅταν εἴμεθα θυμωμένοι ἐναντίον του. Ὅσον διὰ τὸν Ἰακώβ, καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του! Φιλάργυρος, ψεύτης! Ἐφόρεσε τὸ δέρμα ἑνὸς ἀρνιοῦ διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν γέροντα πατέρα του Ἰσαὰκ καὶ ἔκαμε τὸν ἀδελφόν του νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ ἕνα πιάτο φακί. Ἔπειτα καὶ ἐκείνη ἡ ἱστορία τῶν ἀρνιῶν καὶ τῶν κατσικιῶν δὲν τοῦ κάμνει καμμίαν τιμήν.... Ἐ λοιπὸν! ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ οἱ δύο αὐτοὶ κακοὶ ἄνθρωποι ἐφιλιώθησαν. Διότι αὐτὸ ἦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια διότι τὴν διηγεῖται ἡ Ἱερὰ Ἱστορία καὶ ἡ Ἱερὰ Ἱστορία δὲν λέγει ψεύματα. Χωρὶς τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ὁ Τρὸτ ἠσθάνετο ὅτι θ' ἀμφέβαλεν. Εἰς τὸ εἰκονογραφημένον βιβλίον του ὁ Ἡσαῦ ἔχει ἕνα ὕφος ἀρκετὰ καλὸν μὲ τὴν μεγάλην περικεφαλαίαν του καὶ τὴν ὡραία γενειάδα του. Ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ὁ πανοῦργος ὁ Ἰακὼβ ἔγινε καλὸς ἄνθρωπος, ἕνα εἶδος ἁγίου, φαίνεται τόσον ἀδύνατον!

Καὶ ὅμως εἶνε ἔτσι. Δὲν ἠξεύρει κανεὶς τί νὰ πῇ. Ὁ Ζὶπ καὶ ὁ Ποὺς ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ, καὶ εἶνε καὶ αὐτοὶ θανάσιμοι ἐχθροί. Ὁ Ζὶπ ἀντιπροσωπεύει θαυμάσια τὸν Ἡσαῦ. Ἕνα ὡραῖο μαλιαρὸ μαῦρο σκυλλάκι μιὰ στιγμὴ γαυγίζει δυνατὰ καὶ ρίχνεται ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τοὺς καταφάγῃ καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ κάθε ἄλλο σκέπτεται καὶ ἔρχεται νὰ γλείψῃ τὰ χέρια. Ὅσον διὰ τὸν Προὺς αὐτὸς εἶνε ἠκριβὴς εἰκὼν τοῦ Ἰακώβ. Ἔχει τὸ ὕφος ταπεινὸ καὶ χαριτωμένο, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ ὅπου ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κάτι, δὲν χάνει τὴν εὐκαιρίαν. Χθὲς ὁ Ζὶπ ἐροκάνιζε ἕνα κόκκαλο. Ἕνας σαλπιγκτὴς τοῦ κυνηγετικοῦ κέρατος, περνᾷ ἀπὸ τὸν δρόμον, εἶνε ὁ μεγάλος ἐχθρός του. Ὁ Ζὶπ ἀφίνει τὸ κόκκαλό του καὶ τρέχει στὰ κάγγελα τοῦ περιβολιοῦ καὶ γαυγίζει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν του τὸ κόκκαλο εἶχεν ἐξαφανισθῆ! Ὁ Προὺς εἶχεν εὕρει τὴν εὐκαιρίαν· τὴν στιγμὴν ὅπου ἔφυγε ὁ Ζὶπ τὸ ἄρπαξε καὶ ἀνέβηκε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πεύκου διὰ νὰ τὸ φάγῃ μὲ τὴν ἡσυχίαν του. Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδία μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς φακῆς. Λοιπὸν καθὼς ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακὼβ ἐσυμφιλιώθησαν καὶ ἔγιναν καὶ οἱ δύο καλοί, ἀνάγκη καὶ ὁ Ζὶπ καὶ ὁ Προὺς νὰ κάμουν τὸ ἴδιον. Ὁ Τρὸτ δὲν θ' ἀνακατευθῇ. Ὀφείλουν πάντοτε νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Κύριον. Πῶς νὰ ἐπιτύχουν καλλίτερα παρὰ ἐὰν κάμουν ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος κάμνει; Ὁ Τρὸτ ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, καὶ τώρα ἤθελε νὰ τὴν

βάλῃ εἰς πρᾶξιν. 'Αλλ' ἐδῶ ἦτο ἡ δυσκολία. Μόλις ὁ Ζὶπ εἶδε τὸν Προύς, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ, ἔδειξε τὰ δόντιά του καὶ ρίχτηκε κατ' ἐπάνω του. 'Ο Προὺς ἔβγαλε ἔξω τὰ νύχιά του, φούσκωσε τὴν οὐρά του, ἐγούρλωσε τὰ μάτιά του καὶ ἐνιαούριζε μὲ φοβερὸν τρόπον· ἐπὶ τέλους κατώρθωσε ν' ἀνέβῃ ἐπάνω εἰς ἕνα ἔπιπλο ἢ ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρο. Τότε ἔμεινε ἥσυχος, μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα καὶ παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του μὲ ὕφος περιγελαστικό, τὸν κακόμοιρο τὸν Ζίπ, ὁ ὁποῖος πηγαινοήρχετο θυμωμένος καὶ ἀπελπισμένος.

Χειρότεραι ψυχικαὶ διαθέσεις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν. 'Ο 'Ησαῦ ὅμως βεβαίως δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ τὸν 'Ιακώβ, τὸ αὐτὸ θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τὸν Ζὶπ καὶ τὸν Προύς. Λοιπὸν εἰς ἔργον! Κατ' ἀρχὰς ποῦ εἶνε οἱ δύο ἀντίπαλοι; 'Ο ἕνας εἶνε ἐδῶ, εἶνε ὁ Προύς. Κάθεται ἀναπαυτικὰ εἰς τὴν μικρὰν γαλάζιαν πολυθρόναν μέσα εἰς τὴν κάμαραν τῶν παιγνιδιῶν. Ποιὸς θὰ ἔλεγε βλέποντας αὐτὸν ἔτσι ἥσυχον, πῶς ἠξεύρει τόσο καλὰ νὰ γρατζουνίζῃ καὶ νὰ δαγκάνῃ Φαίνεται σὰν μία σφαῖρα ἀπὸ μαλλί, ὅταν ἔχει χωμένο τὸ κεφάλι του, μὲ τὸ κόκκινο στοματάκι, τὸ ὁποῖον φαίνεται σὰν νὰ γελᾷ.

Ὅταν εἶδε τὸν Τρὸτ νὰ τὸν πλησιάζῃ μισοάνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν τὸ κεφάλι του διὰ νὰ τὸν χαϊδέψῃ. 'Ο Τρὸτ ἐσκέφθη ὅτι πρέπει νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ καλό, τὸν χάϊδεψε λοιπὸν καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθη μὲ τὸ ρὸν ρόν του. Τὰ πράγματα δὲν ἠδύναντο νὰ πᾶνε καλλίτερα. Καὶ ὁ Τρὸτ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν χαϊδεύῃ ἐνῷ τοῦ ἔδιδε καλὰς συμβουλὰς καὶ τὸν ἐσυμβούλευε νὰ εἶνε ὑπομονετικός..,. 'Ιδοὺ ἕτοιμον τὸ ἔδαφος.

'Ο Τρὸτ ἐπῆγε εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἐφώναξε: Ζίπ! Ζίπ! Καμμία ἀπάντησις—Εἶνε ἱκανὸς νὰ εἶνε εἰς τὴν κουζίνα αὐτὸς ὁ ἄθλιος. Εἶνε πάντοτε ἐκεῖ διὰ νὰ τρώγῃ βλαβερὰ πεάγματα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶνε ἀπηγορευμένα διότι τὸν κάνουν νὰ βρωμᾷ· ἐνῷ ἡ γρηὰ Τερέζα τοῦ δίδει ἀρκετά.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

'Ο χαρακτήρ μου εἶναι βίαιος, ὀρμητικὸς καὶ μὲ ὅλην τὴν καλήν μου καρδιάν, βλασφημῶ ἐνίοτε τοὺς ὑπηρέτας μου. Βλέπεις, Μαργαρίτα, ὅτι ἀπέχω πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι πρότυπον· ἡ ἀπόστασις ἡ ὁποία μὲ χωρίζει ἀπὸ τὸ ἰδεῶδές σου εἶναι ἴσως πολὺ μεγάλη, ὥστε πιθανὸν ὁ ἔρως μόνον νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ. Τὰ ἐλαττώματα αὐτά, τὰ ὁποῖα σοῦ ὡμολόγησα εἶναι νομίζω τὰ μόνα ὅπου ἔχω· δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου, ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου νὰ τὰς ἐξαφανίσουν, ἀλλὰ ἀνὰ ἓν, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν; Σὲ ἀγαπῶ πολὺ ὥστε νὰ μὴ πιστεύσω εἰς τὸ δυνατὸν τοιαύτης μεταβολῆς, ἀλλὰ ἠθέλησα νὰ μὲ γνωρίσῃς τοιοῦτον ὁποῖος εἶμαι καὶ ὄχι ὁποῖος φαίνομαι, ἵνα τὸ βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου πάντοτε σεῖς αἱ νεάνιδες, ἀρέσκεσθε νὰ ἀναβιβάζετε τὸν ἀγαπημένον ἄνδρα, νὰ μὴ εἶναι δι' ἐμὲ τόσον ὑψηλόν, ὥστε νὰ κατακερματισθῶ κατὰ τὴν πτῶσιν».

Πρό τινων στιγμῶν ὁ κ. de Villeras εἶχε γίνει πολὺ προσεκτικός· εἶχε πλησιάσει ἀθορύβως τὸν ἰατρόν, ὅστις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας τῆς κομήσσης, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν γεμάτοι δάκρυα.

— 'Η Μαργαρίτα ἤκουσε μὲ μεγάλην σοβαρότητα ὅ,τι τῆς εἶπα, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων, ἐσκέφθη διὰ μίαν στιγμήν, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη πολὺ μακρά, διότι ἠσθανόμην ὅτι τὴν ἠγάπων μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Ἔξαφνα πίπτουσα εἰς τὴν ἀγκάλην μου, μοῦ λέγει, μὲ ὕφος ἀρρήτου τρυφερότητος: Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου, εὐχαριστῶ διὰ τὴν εἰλικρίνειάν σου, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην σου. Εἶσαι καλὸς καὶ ἔντιμος· σὲ ἀγαπῶ μὲ τὰ ἐλαττώματά σου, τὰ ὁποῖα θὰ μεταβάλωμεν εἰς προτερήματα». 'Η ἱστορία μου τελειώνει, ἀγαπητά μου παιδία. 'Ενυμφεύθην τὴν Μαργαρίταν δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτήν, ἐκάμαμεν ἕνα μικρὸν ταξεῖδι, ἔπειτα ἐπεστρέψαμεν εἰς Παρισίους, ὅπου ἤμην ἀποφασισμένος νὰ ἀφίσω τὰς παλαιάς συνηθείας μου· ἀλλ' ἡ σύζυγός μου ὑπῆρξεν ἀδυσώπητος· δὲν θὰ συγκατένευε ποτὲ νὰ ἀφίσω τόσον ἀποτόμως λέσχην, ἐκδρομάς, κυνήγια· μὲ ἔθαζεν ἡ ἰδία εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου. 'Εξηκολούθησα λοιπὸν τὴν παλαιάν ζωήν μου, μὴ κρύπτων τίποτε ἀπὸ τὴν λατρευτὴν σύζυγόν μου, καὶ κάμνων αὐτὴν νὰ λαμβάνῃ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἔξω τοῦ οἴκου βίον μου. Δὲν τὴν ἐξέπλησσε τίποτε· τὰ ἐπερίμενεν ὅλα. Μερικοὶ φίλοι βλέποντες αὐτὴν ἐνίοτε μόνην καὶ νομίζοντες ὅτι δὲν μέ ἀγαπᾷ πλέον, ἔγιναν περιποιητικοὶ φιλόφρονες πρὸς αὐτήν. Πλέον τῆς μιᾶς ἐνθέρμου ἐξομολογήσεως τῆς εἶχε γίνῃ ἀπὸ τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς ἀνοήτους, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὡς νὰ μὴ ἔχουν ἄλλην ἀποστολὴν ἐπὶ τῆς γῆς παρὰ νὰ ἐρωτοτροποῦν· ἀλλ' ἡ σύζυγός μου ἦτο πιστὴ εἰς ἐμέ· ἤξευρε πρὸ πάντων χάρις εἰς ἐμέ, ὅτι ὑπὸ τὸ πλέον θελκτικὸν καὶ τέλειον ἐξωτερικὸν ὅλων αὐτῶν τῶν κομψευομένων, οἵτινες εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ ὁρκισθοῦν αἰώνιον ἔρωτα, κρύπτεται τὸ ψεῦδος καὶ ὁ δόλος. Ἔμειναν μὲ τὰς ἐξομολογήσεις των καὶ τὰς ἀνθοδέσμας των· ποτὲ ἡ γαλήνη τῆς οἰκίας μου δὲν ἐταράχθη ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν. 'Ημπορῶ νὰ εἴπω ὡς ὁ Λουδοβίκος ὁ δέκατος τέταρτος: «'Ο θάνατος ἐκείνης, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ὄνομά μου, εἶναι ἡ μόνη λύπη τὴν ὁποίαν μοῦ ἐποροξένησε.»

'Ο γέρων σκοπίμως εἶχε προφέρει βραδέως τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ἀσπαζόμενος εἰς τὸ μέτωπον τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἥτις ἔκυπτε διὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἐρύθημά της. 'Ο κόμης συγκεκινημένος καὶ ἐννοῶν τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον ἐνεῖχε δι' αὐτὸν ἡ ἱστορία τοῦ θείου του, ἐστηρίχθη καλλήτερον εἰς τὴν πολυθρόναν του, ἀφοῦ ἔρριψε ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἑστίας.

— Γνωρίζετε τί συνέβη κατόπιν; ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, παραδοθεὶς καὶ ἐκεῖνος εἰς τὴν συγκίνησιν, διότι μὲ τὴν διήγησίν του ἔκαμε νὰ ἀναζήσῃ ὅλη ἡ χαρά, ὅλη ἡ εὐτυχία τῶν νεαρῶν του χρόνων. Ἕνα ἐσπέρας, χωρὶς νὰ μὲ παρακαλέσῃ, ἔμεινα πλησίον τῆς Μαργαρίτας, ὡμιλήσαμεν διὰ πολλὰ καὶ διὰ τίποτε καὶ αὐτὴ ἡ βραδυὰ μοῦ ἐφάνη τόσον εὐχάριστος, ὥστε μὲ ἔκαμε νὰ περάσω μαζῆ της καὶ πολλὰς ἄλλας. Ἕνα ἀπόγευμα τὴν συνήντησα κατὰ τύχην εἰς μίαν συνοικίαν δυστυχῶν, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο συχνά· ἐπέρασα τὸν βραχίονα της ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου, καὶ εὗρον αὐτὸ τόσον γλυκὺ καὶ πλήρη ἀγνώστων θελγήτρων, ὥστε ἔκτοτε ἠρεσκόμην νὰ κάμνω μαζῆ της μακροὺς περιπάτους. Ἦτο τόσον εὐτυχὴς διὰ τὰς ἀπολαύσεις αὐτάς, ὥστε κάθε στιγμὴ τὴν ὁποίαν ἔκλεπτα ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις μου τῆς ἔφερε καὶ νέαν εὐτυχίαν. 'Η οἰκία ἐντὸς ὀλίγου, μολονότι ἤμην ἐλεύθερος νὰ ἀπομακρυνθῶ αὐτῆς, μοῦ ἐφαίνετο τόσον θελκτικὸν ἄσυλον, ὥστε ἤρχισα νὰ τὸ ἀγαπῶ, νὰ μὴ τὸ ἐγκαταλείπω πλέον· εἰς τρόπον ὥστε μίαν ἡμέραν ἔγινα διὰ τὴν Μαργαρίταν, ὁ ὀνειροποληθεὶς σύζυγος, τὸ ἰδεῶδες τῆς φαντασίας τῆς κόρης, τὸ ἀναμάρτητον σχεδὸν ὄν, τὸ ὁποῖον ἠγάπησε πάντοτε καὶ πάντοτε ἠγαπήθη. Καὶ αὐτό, ἀγαπητέ μου Ροβέρτε, ἀγαπητή μου 'Ιωάννα, διότι δὲν ἠπάτησα τὴν σύζυγόν μου· παρουσιάσθην εἰς αὐτὴν ὡς πράγματι ἤμην καὶ ἐκείνη γνωρίζουσα ἐκ τῶν προτέρων μερικὰς ἠθικὰς ἀτελείας, τὰς ὁποίας ἡ φαντασία τῶν γυναικῶν μετα-

Καὶ πράγματι νὰ αὐτὸς μέσα εἰς τὴν κουζίνα νὰ γλύφῃ ἕνα πιάτο, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀμφίβολον ὄψιν. 'Ο Τρὸτ τὸν φωνάζει μὲ φωνὴν ἐπιτακτικήν.

— 'Εδῶ, Ζίπ!

'Ο Ζὶπ τὸν πλησιάζει μὲ μικρὰ βήματα καὶ μὲ ἀμηχανίαν, ἐνῷ γλύφει τὰ χείλια του μὲ φανερὰν εὐχαρίστησιν. Αὐτὸ θυμώνει τὸν Τρὸτ, ὁ ὁποῖος βλέπει ὅτι τὸν προκαλεῖ καὶ τὸν εἰρωνεύεται. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ὅμως τοῦτο αὐτὴν τὴν στιγμήν· δὲν θὰ τὸν τιμωρήσῃ, εἶνε φανερὸν ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσε νὰ τρώγῃ κάτι, τὸ ὁποῖον τὸν εὐχαρίστησε. Τόσο τὸ καλλίτερον, δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἄγριος μὲ τὸν Προύς, ἀλλέως θὰ ἦτο ἀπειθὴς καὶ ποῖος ξέρει ἂν θὰ ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ, δεικνύων καλὸν χαρακτῆρα.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

'Η Σόνια δὲν τὴν εἶχε ἀκολουθήσει εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιόν των. Εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ 'Ελένη ἤκουσεν ὅ,τι εἶχε λεχθῆ πρωτήτερα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Sacha καὶ ὅτι ἡ λιποθυμία της ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῆ πρὸ ὀλίγου. 'Η Σόνια ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἔπταιεν εἰς τίποτε δι' ὅλα ὅσα συνέβαιναν, ἠσθάνετο ὅτι τὸ δίκαιον ἦτο μὲ τὸ μέρος της, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἦτο αὐστηρὰ μὲ τὸν ἑαυτόν της. Τῆς ἐφαίνετο, ὅτι ἐπρόδιδε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην τῆς νέας γυνακικός, ὅτι τῆς ἔκλεπτεν ἂν ὄχι τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνδρός της ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ποτὲ αἰσθανθῆ ἔρωτα δι'αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἠδύνατο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ μίαν ἡμέραν. Καὶ ἐπειδὴ 'Ελένη ἡ δὲν ἐγνώριζε τὸ παρελθὸν καὶ δὲν εἴζευρεν ὅτι ἡ προδοθεῖσα πραγματικῶς ἦτο ἡ Σόνια, ὅτι αὐτῆς τὴν ἀγάπην

βάλλει εἰς ἐλαττώματα, μοῦ ἐπέτρεπε νὰ καπνίζω εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἑστίας της, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλει τοὐλάχιστον τὴν δικαιολόγησιν ὅτι ἐπήγαινα νὰ καπνίσω ἀλλοῦ. 'Η ἱστορία μου ἐτελείωσε.

Καὶ μετὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ὁ ἰατρὸς μὲ πατρικὸν μειδίαμα ἐσηκώθη νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔτεινε ὁ κ. de Villaras, παρατηρῶν τρυφερῶς τὴν σύζυγόν του.

— Πολὺ ὀρθά, φίλε μου, τώρα βλέπω τὴν ἄβυσσον, εἰς τὴν ὁποίαν ἔβαινα. 'Αστειεύεσαι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ἰατρὸς προσπαθῶν νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω, διατὶ σᾶς διηγήθην ὅλα αὐτά· ἴσως διότι βρέχει, κάμνει κρύο καὶ εἶναι πολὺ ἀργὰ διὰ τὴν λέσχην καὶ διότι διὰ τοὺς γέροντας εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ ὁμιλοῦν διὰ τὸ παρελθόν· αὐτὸ μᾶς κάμνει νὰ ἀναζῶμεν ὀλίγον μὲ τὴν ἀποπτᾶσαν τῆς νεότητος εὐτυχίαν μας. 'Αλλὰ τί κάμνει ἐκεῖ ἡ σύζυγός σου; 'Ο κόμης ἐστράφη.

'Η 'Ιωάννα ἐπῆρε ἕνα σιγάρον ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ τὸ προσέφερε τρέμουσα καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

'Ο κόμης τὸ ἐπῆρε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν ἑστίαν. 'Η κόμησα ὠχρίασεν ἀπὸ φρίκην· ἔπειτα ἐρρίφθη μὲ κραυγὴν χαρᾶς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ροβέρτου Εἶχε πάρει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. de Solard καὶ χωρὶς κἂν νὰ τῆς ρίψῃ ἓν βλέμμα, τὴν ἔκαυσεν διὰ νὰ ἀνάψῃ μὲ αὐτὴν τὸ σιγάρον του.

— Πόσον σὲ ἀγαπῶ! ἐψιθύριζεν ἡ νεαρὰ γυνὴ εἰς τὸν σύζυγον της, ὅστις τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὴν ἀγκάλην του.

— Βλέπεις λοιπόν, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, ὅτι ἡ ἰατρικὴ δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἱστορίαν μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, παρατηρῶν τὸ θέαμα τῆς συνδιαλλαγῆς, τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιδεξίως εἶχεν ἐπιφέρει.

— 'Αλλὰ ναί, καλέ μου ἰατρέ, ἀπεκρίθη ἡ 'Ιωάννα· διότι μᾶς ἐθεραπεύσατε, εἶσθε ἰατρὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη εἰς τὸν δρόμον ὁ καλπασμὸς τῶν ἵππων τοῦ κ. de Solard. 'Η 'Ιωάννα ἔτρεξε νὰ δώσῃ διαταγὴν νὰ μὴ τὸν δεχθοῦν, ἀλλ' ὁ σύζυγός της τὴν ἠμπόδισε καὶ μετὰ δύο λεπτὰ ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἔκαμνε τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὴν αἴθουσαν. 'Η κ. de Villeras ἐτρόμαξεν, ἰδοῦσα τὸν σύζυγόν της νὰ πηγαίνῃ ὁ ἴδιος εἰς προϋπάντησιν τοῦ ἐξαδέλφου του, ἀλλ' ἡσύχασεν ἀμέσως.

— Καλησπέρα, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἔλεγεν ὁ Ροβέρτος εἰς τὸν ἐξάδελφόν του, τείνων εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἔρχεσαι εἰς πολὺ κατάλληλον ὥραν νὰ πάρῃς μαζῆ μας ὀλίγον τσαΐ.

— Εἶχον ὑπασχεθῆ εἰς τὴν κόμησσαν νὰ τῆς φέρω εἰδήσεις διὰ τὸν χορὸν τῆς πρεσβείας, ἀπεκρίθη ὁ κ. de Solard μὲ τελείαν ἀταραξίαν, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἄλλως τε ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω καὶ μίαν καλὴν εἴδησιν· ὁ ὑπουργός μου μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι θὰ ἀντικατασταθῶ εἰς Πετρούπολιν.

— Λοιπὸν δὲν φεύγης! ἠρώτησεν ὁ κ. de Villeras.

— Ὄχι, καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ εὐτυχής· μὲ ἐτρόμαζαν τόσον πολὺ αἱ χιόνες καὶ αἱ στέππαι. . .

— Δὲν φεύγει! ἐψιθύρισεν ἡ 'Ιωάννα εἰς τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε πλησιάσει, ἐννοῶν πόσον ἡ σκηνὴ αὐτὴ τὴν ἀνησύχει.

— Τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήριά μου, ἀγαπητὲ φίλε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κόμης· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχω παρατηρήσει ὅτι τίποτε δὲν διαθέτει τὸν ἄνθρωπον τόσον εἰς τὴν καλωσύνην, ὅσον ἡ εὐτυχία, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμῃς μίαν ἐκδούλευσιν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σου, τὸ γνωρίζεις, εἶπε μὲ προθυμίαν ὁ εὐγενὴς ἐξάδελφος.

— Λοιπόν, ὅταν μᾶς ἀφίσῃς διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τοῦ λόρδου Fray ὅπου εἶσαι προσκεκλημένος, νομίζω, θὰ λάβῃς τὴν καλωσύνην νὰ μὲ δικαιολογήσῃς, διότι δὲν ἐκράτησα τὸν λόγον μου ἀπόψε, καὶ πρὶν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου εἰδοποίησε σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλουν τὴν ἀλληλογραφίαν μου, διότι αὔριον φεύγω.

— Πῶς; αὔριον φεύγεις;

— Ναί, αὔριον τὸ πρωΐ: ἡ κόμησσα καὶ ἐγὼ θὰ περάσωμεν τὸν χειμῶνα εἰς Νίκαιαν. Ἔπειτα μὲ κακεντρέχειαν, προσέθεσε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τοῦ Παύλου.

— Καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ λείψουν ποτὲ τῆς συζύγου μου ἴα, θὰ προχωρήσωμεν καὶ μέχρι τῆς Πάρμας.

'Ο κ de Solard ἐδάγκασε τὰ χείλη στρεφόμενος πρὸς τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ σοβαρὰν φωνήν του. Μένετε κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπουργοῦ σεῖς, κύριε de Solard.

— Καὶ ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν, ἤρχισεν ὁ κόμης. . . Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ, διέκοψεν ἡ κ. de Villeras μὲ θελκτικὸν μειδίαμα.

— Παρηγορήσου, ἀγαπητέ μου διπλωμάτα, ἔλεγε πέντε λεπτὰ ἀργότερα ὁ καλὸς γέρων, τὸν ὁποῖον ὁ ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας εἶχε πάρει εἰς τὴν ἅμαξαν του· θὰ συστήσω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσίν σου, θὰ φύγῃς καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃς, διότι ὑπερήσπισα ὅ,τι ἔχω προσφιλέστερον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων μου.

ΤΕΛΟΣ

ἦλθε νὰ ὑποκλέψῃ ἡ σύζυγος, ὅτι αὐτῆς τὴν οἰκογενειακὴν καταστροφὴν εἶχε προκαλέσει ὁ γάμος της, ὅτι καὶ τὴν ζωὴν τῆς μητέρας της, τοῦ μόνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τῆς ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον, ἔχανεν ἐξ αἰτίας τοῦ γάμου αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη δὲν εὔζευρεν ὅλα αὐτά, βεβαίως θὰ τὴν κατέκρινε καὶ θὰ τὴν ἐμίσει.

Ἀπὸ τὰς σκέψεις της αὐτάς, τὴν ἀπέσπασεν ὁ Sacha. Ἡ Ἑλένη ἡσύχαζεν· ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, δὲν εἶχει τίποτε, εἶπεν ἐκεῖνος χαμηλοφώνως. Βεβαίως δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ τίποτε, προσέθηκε, διότι ὅταν τῆς εἶπα ὅτι φεύγεις ἐφάνη ὅτι ἐλυπήθη πραγματικῶς καὶ μοῦ εἶπε νὰ προσπαθήσω νὰ σὲ πείσω νὰ μὴ φύγῃς.

Ἡ Σόνια εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ Ἑλένη ἤκουσεν ὅσα εἶχαν λεχθῆ ἐντὸς τοῦ γραφείου μεταξὺ τοῦ ἀνδρός της καὶ αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ λιποθυμία της ἦτο συνέπεια τῆς τρομερᾶς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστικοῦ των. Ἀλλ' ἦτο τόσον ταραγμένη, ὥστε τῆς ἦτο ἀδύνατον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οὔτε νὰ σκεφθῇ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀντείπῃ τι εἰς τὰ καθησυχαστικὰ λόγια τοῦ Ἀλέκου. Ἄλλως τε καιρὸν δὲν εἶχε νὰ γάνῃ εἰς ματαίας καὶ ἀνωφελεῖς σκέψεις τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ὤφειλε νὰ φύγῃ. Ἡ μητέρα της ἀπέθνησκεν ἴσως· Ἡ σύμπτωσις τῆς ἐσπευσμένης αὐτῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία τὴν ἔθλιβε πρὸ μιᾶς ὥρας, τώρα τὴν ἀνεκούφιζε. Πρῶτον, διότι δὲν θὰ ἦτο ἀναγκασμένη νὰ βλέπῃ τὴν Ἑλένην, ἡ ὁποία θὰ ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν παρουσίαν της ! ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία καὶ ἔπειτα θὰ εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ μὲ ἄνεσιν τὶ ὤφειλε νὰ κάμῃ τώρα μὲ τὴν νέαν τροπὴν τῶν πραγμάτων.

Δὲν θέλω νὰ ἐνοχλήσω τὴν Ἑλένην μὲ ἀποχαιρετισμοὺς ἀνωφελεῖς, εἶπεν εἰς τὸν Ἀλέκον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ παρουσία σου τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της εἶναι ἀπαραίτητος, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ζητήσῃς νὰ μὲ ἐπανίδῃς ἀλλοῦ πουθενὰ ἀπὸ ἐδῶ. Φρόντισε μόνον . . . . . .

Ἐδῶ ἡ φωνή της ἔτρεμε. Τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν χρημάτων της τὴν ἔκαμνε νὰ κοκκινίζῃ, καὶ νὰ χάνῃ τὰ λόγια της. Ἐὰν ἐζήτει συνδρομὴν θὰ ὑπέφερεν ὀλιγώτερον.

Ὁ Ἀλέκος τὴν διέκοψε, συμπληρῶν αὐτὸς τὴν φράσιν της. Θὰ ἔχῃς ἐντὸς δύο ὡρῶν πέντε χιλ. φρ. εἰς συναλλάγματα εἰς Παρισίους. Καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ σοῦ στείλω διὰ τηλεγραφικῆς διαταγῆς εἰς τὸ Credit Lyonnais ἄλλας πέντε χιλ., τὰς ὁποίας θὰ εὕρῃς ὅταν φθάσῃς εἰς τὸ Παρίσι.

Σὲ εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Σόνια καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι. Μέσα εἰς τὴν ψυχήν της, ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦτο στιγμὴ ἀνορθώσεως ἠθικῆς τοῦ Ἀλέκου, καὶ ἡ πρᾶξίς του, ἂν καὶ δικαία καὶ φυσική, ὅμως τὴν ἔκαμνε νὰ τοῦ ἀποδίδῃ τὴν ἐκτίμησιν της, τὴν ὁποίαν ἡ καρδιά της τοῦ εἶχεν ἕως τώρα ἀρνηθῆ.

Ἡ Σόνια ἐξῆλθε σπεύδουσα. Εἰς τὸν διάδρομον ἀντελήφθη ὅτι ἐκαιροφυλακτοῦσαν τὴν ἔξοδον της αἱ δύο ὑπηρέτριαι καὶ ἠννόησεν ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ μίσους τῆς κυρὰ Μαριγώς, ὅτι τὸ μυστικόν της δὲν ἦτο πλέον μυστικὸν διὰ κανένα. Ἠσθάνθη ἐν αἴσθημα ἀγωνίας νὰ καταλαμβάνῃ τὴν ψυχήν της, ἕνα κῦμα αἵματος νὰ ἀνεβαίνῃ εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἡ ταραχή της ἦτο μεγάλη καὶ ἡ ἀπελπισία τῆς ψυχῆς της ἄπειρος. Μηχανικῶς ἐβάδιζεν ἐμπρός της καὶ ὅταν εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον καὶ μία σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου τῆς ἐδρόσισε τὸ πρόσωπον, τῆς ἐφάνη ὅτι ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ ἕνα τρομερὸν ὄνειρον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξάν της καὶ δύο δάκρυα χονδρὰ ἐκύλησαν εἰς τὸ ὡραῖον πρόσωπόν της. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ κλαύσῃ πολὺ καὶ ὅμως δὲν τῆς ἐπιτρέπετο οὔτε αὐτό.

Ἐὰν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της μὲ πρόσωπον κλαμένον, θὰ ἐπροκάλει τὴν περιέργειαν τῶν ξένων καὶ θὰ ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς σχόλια. Λοιπὸν ἐκατάπιε μαζῆ μὲν τὸν πόνον της τὰ δάκρυά της, ἐσκούπισε καλὰ τὸ πρόσωπόν της καὶ ὅταν μάλιστα ἐπλήρωνε τὸν ἀμαξηλάτην της πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ξενοδοχείου ἐδέησε νὰ μειδιάσῃ εἰς μίαν ξένην, ἡ ὁποία τὴν ἐχαιρέτισεν, εἰσερχομένην καὶ νὰ ἀνταλλάξῃ ἔπειτα εἰς τὸν διάδρομον ὀλίγα λόγια μὲ ἕνα ἀνώτον κύριον, ὁ ὁποῖος τελευταίως ἐκαιροφυλακτοῦσε κάθε εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὴν περιποιεῖται καὶ νὰ τῆς ἐκφράζῃ τὸν θαυμασμόν του.

Ὅταν ὅμως ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐκλείδωσεν ὀπίσω της τὴν θύραν ἀφῆκεν ὡς ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ἐδῶ .τοὐλάχιστον ἦτο ἐλευθέρα νὰ κλαύσῃ ὅσον ἤθελε καὶ νὰ ἀφεθῇ ὁλόκληρος εἰς τὴν λύπην της. Δυστυχῶς εἶχε λησμονήσει ὅτι ὁ θάνατος ἐκαιροφυλακτοῦσε τὴν μητέρα της καὶ ὅτι κάθε στιγμὴ, ἡ ὁποία τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ ταξεῖδι της τῆς ἀφῄρει καὶ κάθε ἐλπίδα νὰ ἐπανίδῃ τὴν προσφιλῆ γυναῖκα ζωντανήν. Ἕνα νέον τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖον εὑρῆκεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι της τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὴν σκληρὰν πραγματικότητα. Τὸ ἤνοιξε καὶ ἀνέγνωσε τὰς δύο λέξεις : *κατάστασις χειροτερεύει.*

Ἐκουδούνισε μὲ νευρικότητα, ἐζήτησε τὸν λογαριασμόν της, ἔρριψε τὰ φορέματά της ὅλα μέσα εἰς τὴς βαλίζες της, ἐμάζεψεν ὅλα τὰ ἄλλα μικρὰ πράγματά της καὶ τὰ ἔρριψε καὶ αὐτὰ μέσα εἰς κουτιὰ καὶ εἰς ἕνα σάκκον τοῦ χεριοῦ καὶ ἐζήτησε νὰ τῆς στείλουν ἄμαξαν διὰ τὰς δύο.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 140

Τὸ ἐργοστάσιον τοῦ γνωστοῦ τῆς πόλεώς μας πιλοποιοῦ κ. Δ. Βασιλείου ἔχει τὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων ὑπεροχὴν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ψαθίνων καπέλλων διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους τῶν δύω φύλων. Ριομήχανος εἰς μεγάλην γραμμήν, πωλεῖ τὰ καπέλλα του εἰς τὸ ἥμισυ τῶν τιμῶν τῶν μεταπωλητῶν μεγάλων ἐμπορων, οἱ ὁποῖοι τὰ προμηθεύονται ἀπὸ τὰ ἐργοστάσιά του Ὁ ἴδιος πωλεῖ καὶ κοστούμια ἕτοιμα παιδιῶν πάσης ἡλικίας εἰς τιμὰς ἐπίτης ἀσυναγωνίστους.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΥΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΡΙΘ. 3

Ο κ. ΠΛΥΤΑΣ

Ὁ κ. Πλύτας πρώην ἀρχιεργάτης τοῦ Τσάμη καὶ κατασκευαστὴς θαυμασίων διὰ τὴν κομψότητα καὶ στερεότητά των ὑποδημάτων διὰ κυρίας, κυρίους καὶ παιδιά. δὲν προφθάνει νὰ δέχεται παραγγελίας διὰ τὸ λογικὸν τῶν τιμῶν του καὶ τὴν τελείαν καὶ εὐσυνείδητον ἐργασίαν του. Εἶναι ὁ μόνος ἐπικίνδυνος ἀνταγωνιστὴς τοῦ Τσάμη, ὁ ὁποῖος ἀ ιθμεῖ ἤδη εἰς τὴν πελατείαν του ὀνόματα Ἀθηναϊκά, τὰ ὁποῖα δίδουν τὸν τόνον τῆς κομψότητος καὶ τοῦ συρμοῦ.